

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Οι "Μάρτυρες του Ιεχωβά" (Μ.Τ.Ι.), αλλά και ακραίοι προτεσταντικοί κύκλοι, δεν δέχονται τον Χριστό ως Θεό, αλλά ως ένα σπουδαίο άνθρωπο, ή ένα ον, ή έναν αρχάγγελο, που δημιουργήθηκε από το Θεό και υποτάσσεται σ' Αυτόν. Διαφορετική τελείως είναι βέβαια η αλήθεια του Θεού και της Αγίας Γραφής.

Οι Μ.Τ.Ι. λένε ότι πουθενά δεν μας λέγει η Γραφή ότι ο Χριστός είναι άναρχος. Αλλά μήπως λέγει πουθενά ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ είναι άναρχος; Λέγει π.χ. η Γραφή: «από του αιώνος έως του αιώνος, συ είσαι ο Θεός» (Ψλμ. 55,19 - 90,1) και για το Χριστό επίσης λέγει: «Ο Ιησούς Χριστός ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΧΤΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ» (προς Εβραίους: 13,8). Εξισώνει δηλαδή το Θεό με τον Χριστό.

«Αυτά είπε ο Ιησούς και έφυγε και κρύφτηκε μακριά τους», γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης. «Και μολοντί είχε κάνει τόσα θαύματα μπροστά τους, εκείνοι ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΑΝ Σ' ΑΥΤΟΝ (εννοείται στη θεότητά Του), έτσι ώστε να επαληθευτούν τα λόγια που είχε πει ο προφήτης Ησαΐας: "Ο Θεός τύφλωσε τα μάτια τους και σκότισε το νου τους (αφού δηλαδή τίποτα δεν γίνεται χωρίς να το επιτρέψει Εκείνος), έτσι που να μη δούνε με τα μάτια τους, και με το νου τους να μην καταλάβουν, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΣΕ ΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΕΨΩ". ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΙΧΕ ΠΕΙ Ο ΗΣΑΪΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ», λέγει ο Ιωάννης. «Και είχε μιλήσει έτσι γι' αυτόν, ΟΤΑΝ ΕΙΔΕ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ (σαν προφήτης που ήταν ο Ησαΐας είχε δει τη δόξα του Χριστού 8 αιώνες πριν Εκείνος γεννηθεί, Ησαΐας 6,5). Πολλοί ωστόσο κι από τους άρχοντες ΠΙΣΤΕΨΑΝ Σ' ΑΥΤΟΝ (ότι είναι Θεός), αλλά δεν ομολογούσαν την πίστη τους εξαιτίας των Φαρισαίων, για να μην τους διώξουν από τη συναγωγή» (κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο: 12 κεφάλαιο, στίχοι 36-43).

Ο Ψαλμωδός προσεύχεται στο Γιαχβέ και λέγει: «Κατ' αρχάς εσύ Κύριε την γη εθεμελίωσες και έργα των χειρών σου είναι οι ουρανοί... και πρόκειται να αλλαχθούν (οι ουρανοί). Εσύ όμως είσαι ο ίδιος πάντοτε και τα έτη σου δεν πρόκειται να εκλείψουν» (Ψλμ. 102,25-27). ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΑ ΙΔΙΑ ΛΟΓΙΑ, δείχνοντας ότι ο ψαλμωδός τα έλεγε στον Χριστό: «ΕΣΥ ΚΥΡΙΕ ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΕΡΕΩΣΕΣ ΤΗ ΓΗ και έργο δικό σου είναι οι ουρανοί. Αυτοί θα εξαφανιστούν, ΕΝΩ ΕΣΥ ΑΙΩΝΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΣ» (προς Εβραίους 1,10).

Ο απ. Παύλος γράφοντας στους Κορινθίους τούς υπενθυμίζει τη διαγωγή του Ισραήλ στην έρημο: «Να μην εκπειράζουμε τον Χριστόν, καθώς και ορισμένοι απ' αυτούς (τους Εβραίους ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ) τον επείρασαν, και πέθαναν από δάγκωμα φιδιών» (Α' Κορ. 10,9). Όταν όμως διαβάζουμε σχετικές περικοπές στην Π.Δ. εκεί βλέπουμε ότι ο Ισραήλ επείρασε τον Κύριο - Γιαχβέ: «Και είπε προς αυτούς ο Μωυσής: ΓΙΑΤΙ ΠΕΙΡΑΖΕΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ;» (Εξόδου: 17,2-7).

«Ίδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου (αγγελιοφόρο μου, ΛΕΓΕΙ Ο ΘΕΟΣ) και θέλει κατασκευάσει την οδόν ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ ΜΟΥ» (Ησ. 40,3 - Μαλ. 3,1). Ο άγγελος είναι, σύμφωνα με τον ευαγγελιστή Ιωάννη, ο Βαπτιστής: «Εγώ είμαι φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ευθύνατε την οδόν του Κυρίου, καθώς είπε ο Ησαΐας ο προφήτης» (Ιω. 1,23

- 3,28). Άρα ο Χριστός είναι ο ίδιος ο Θεός, ΔΙΟΤΙ ΑΥΤΟΝ ΕΔΕΙΞΕ ΑΛΛΩΣΤΕ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ: Ιδού ο αμνός του Θεού....

Στην προφητεία που παραθέτει ο Ζαχαρίας, στο κεφ. 11,12-13, αναφέρεται ότι Ο ΘΕΟΣ ΤΙΜΗΘΗΚΕ τριάντα αργύρια. Η προφητεία επαληθεύτηκε κατά γράμμα στην προδοσία του Ιησού Χριστού από τον Ιούδα, όπως αναφέρει ο Ματθαίος (27,9-10). ΑΡΑ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΓΙΑΧΒΕ, που αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη. Λέγει ο Ζαχαρίας: «Τότε τους είπα: Αν σας φαίνεται καλό, δώστε μου τον μισθό μου, αν όμως όχι, κρατήστε τον. Μου μέτρησαν λοιπόν το μισθό μου, τριάντα αργύρια. Και ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ: 'Εύγε! Ρίξ' τα στο χυτήριο, ΤΟΣΟ ΜΕ ΕΚΤΙΜΗΣΑΝ'. Πήγα λοιπόν στο ναό και πέταξα τα τριάντα αργύρια στον άνθρωπο που λιώνει στο χυτήριο το χρυσάφι και το ασήμι του ναού».

Σωτήρας των ανθρώπων είναι μόνο ο Θεός, διότι ο ίδιος λέγει: "Εγώ, εγώ είμαι ο Κύριος. Και ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΜΕΝΑ σωτηρία δεν υπάρχει" (Ησαΐα μγ' 11). Ο αρχάγγελος όμως Γαβριήλ, στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, ονομάζει τον Ιησού Χριστό 'σωτήρα του λαού Του', γιατί λέγει: «Η Παρθένος θα γεννήσει γιό και θα του δώσουν το όνομα Ιησούς, γιατί ΑΥΤΟΣ ΘΑ ΣΩΣΕΙ ΤΟ ΛΑΟ ΤΟΥ από τις αμαρτίες τους» (Ματθ. 1,21). Άρα, ο σωτήρας Ιησούς Χριστός είναι ο Θεός.

Στην Π.Δ. αναγράφεται: «Σε εξέλεξε ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΣΟΥ για να είσαι Σ' ΑΥΤΟΝ λαός εκλεκτός...» (Δευτ. 7,6). Αλλά και στην Κ.Δ. ακούμε τον άγγελο να λέγει στον Ιωσήφ: «Θέλει δε γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ιησούν. Διότι αυτός θέλει σώσει τον ΛΑΟΝ ΑΥΤΟΥ από των αμαρτιών αυτών» (Ματθ. 1,21). Άρα και πάλι φαίνεται πως ο Ιησούς Χριστός είναι ο Γιαχβέ.

Ο Θεός στην Π.Δ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ την επίκληση άλλου θεού ΕΚΤΟΣ ΑΠ' ΑΥΤΟΝ: «Και πας όστις επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου (Γιαχβέ) θέλει σωθή» (Ιωήλ 3,5). Όμως στην Κ.Δ. ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ: «Απεκρίθη δε ο Ανανίας, ΚΥΡΙΕ, ήκουσα... ότι έχει (ο Σαύλος) εξουσίαν ...να δέση ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ» (Πρ. 9,13). «Δεν είναι ούτος όστις εξολόθρευσε ...ΤΟΥΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ;» (Πράξεις: 14,21) «Προς την Εκκλησίαν του Θεού, την ούσαν εν Κορίνθω... ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ... το όνομα του Ιησού Χριστού, ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ» (Α' Κορ. 1,2). Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος ΕΠΙΚΑΛΕΙΤΑΙ τον Χριστό τη στιγμή του θανάτου του (Πρ. 7,59)...Ο δεσμοφύλακας των Φιλιππων ζητώντας τι να κάνει για σωθεί, του είπαν ο Παύλος και ο Σίλας ΝΑ ΕΠΙΚΑΛΕΣΘΕΙ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΙΗΣΟΥ (Πρ. 17,31).

Ακόμη: «εάν ομολογήσεις ...τον ΚΥΡΙΟ ΙΗΣΟΥ και πιστέψεις .... ότι ο Θεός ανέστησε αυτόν... θέλεις σωθεί... διότι η Γραφή λέγει: 'ΠΑΣ Ο ΠΙΣΤΕΥΩΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ δεν πρόκειται να καταισχυνηθεί' (Ρωμ. 10,9,11,12,13). Το εδάφιο 13 είναι δανεισμένο από το βιβλίο του Ιωήλ 2,32. Εκεί αναφέρεται στον Γιαχβέ, αλλά εδώ στον Χριστό.

Ο Ησαΐας λέγει: «Ιδού Κύριος ο Θεός... ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΒΟΣΚΗΣΕΙ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟΝ ΑΥΤΟΥ ως ποιμήν. Θέλει συνάξει τα αρνία...» (40,10-11). Ο Ιεζεκιήλ προσθέτει: «ΕΓΩ ΘΑ ΒΟΣΚΗΣΩ τα πρόβατά μου... Θα ζητήσω το απολωλός και θα επαναφέρω το πεπλανημένον..» (Ιεζ. 34,15-16). Στον Ψλμ. 23 ο Δαβίδ λέγει: «Ο Κύριος είναι ο

ποιμήν μου...». ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΛΕΓΕΙ: «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΠΟΙΜΗΝ Ο ΚΑΛΟΣ», ο οποίος ήλθε για να ζητήσει και σώσει το απολωλός (Ιω. 10,11 – Λουκ. 19,10). Και ο Πέτρος: «Κάποτε ζούσατε σαν πρόβατα πλανώμενα, αλλά τώρα έχετε επιστρέψει ΣΤΟΝ ΠΟΙΜΕΝΑ (τον Χριστό) και επίσκοπο των ψυχών σας» (Α΄ Πέτρ. 2,25). Ο ίδιος ο Κύριος μιλά για μια ποιμήνη και έναν ποιμένα (Ιω. 10,16) και ο Παύλος ονομάζει τον Χριστό «ΜΕΓΑ ΠΟΙΜΕΝΑ των προβάτων» (Εβρ. 13,20), ο δε Πέτρος 'αρχιποιμένα' (Α΄ Πέτρ. 5,4).

Στην Π.Δ. ο Θεός λέγει: «ΕΓΩ Ο ΚΥΡΙΟΣ εξετάζω την καρδίαν, δοκιμάζω τους νεφρούς» (Ιερ. 17,9) και ο Ιησούς λέγει: «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΦΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ» (Αποκ. 2,23).

Στην Π.Δ. ο Θεός ονομάζεται «βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυριευόντων» (Δαν. 2,47) και στην Αποκάλυψη για το Χριστό: «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ και ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΩΝ» (17,14).

«ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΕΣΧΑΤΟΣ» ονομάζεται ο Γιαχβέ στην Π.Δ. (Ησ. 44,6), «ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΕΣΧΑΤΟΣ» και ο Χριστός στην Αποκάλυψη (1,17 – 22,13).

«Έχετε ακούσει ότι παλιά δόθηκε εντολή στους προγόνους...» (Ματθ. 5,21) λέγει ο Χριστός. ΑΝΑΣΚΕΥΑΖΕΙ τις εντολές του Γιαχβέ: «ΕΓΩ ΟΜΩΣ ΣΑΣ ΛΕΓΩ: 'πας ο οργιζόμενος χωρίς αιτία...' (Ματθ. 5,22). Ο Χριστός επίσης λέει: «Ο έχων τας εντολάς ΜΟΥ και φυλάττων αυτάς...» (Ιω. 14,15) και δίνει και ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ εντολές: «εντολήν καινήν σας δίδω..» (Ιω. 13,34).

Στον Ψαλμό 109 ο προφήτης και βασιλιάς Δαυίδ αποκαλύπτει: «ΕΙΠΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ (ο Θεός Πατέρας) ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΜΟΥ (τον Θεό Υιό του): Κάθισε στα δεξιά μου, μέχρις ότου κάνω τους εχθρούς σου χαλάκι για τα πόδια σου». Στη συνέχεια ο πρώτος Κύριος απευθυνόμενος στον δεύτερο, λέγει: «Ο Κύριος που είναι στα δεξιά σου (το Άγιο Πνεύμα, ο 3ος Κύριος) εκμηδένισε τους βασιλείς της γης την ημέρα της οργής Του». Το θαυμαστό είναι ότι και ο πρώτος και ο δεύτερος Κύριος αποκαλούνται στο εβραϊκό κείμενο «ΓΙΑΧΒΕ», δηλαδή και οι δύο είναι ισότιμοι θεοί.

Ποιός άλλος αλήθεια κατέβηκε από τον Ουρανό, παρά ο αναληφθείς εν τω Ουρανώ, μετά την ανάστασή Του, Ιησούς Χριστός; «Κανένας δεν ανέβηκε στον ουρανό παρά μόνο ο Υιός του Ανθρώπου, που κατέβηκε από τον ουρανό, ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ στον ουρανό ..... Γιατί ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού» (Ιω. 3,13-19). Εν προκειμένω ο Ιησούς Χριστός ταυτίζεται ως προς την ουσία με τον Θεό Πατέρα, τον Θεό Γιαχβέ της Π.Δ.

Άλλωστε, ενώ τους αγγέλους Του ονομάζει ο Θεός 'λειτουργικά πνεύματα' και διέταξε να προσκυνήσουν τον Υιόν Του, προς τον Υιό Του απευθυνόμενος τού λέγει: «ο θρόνος σου ΘΕΕ εις τον αιώνα του αιώνος» (Εβρ. 1,8). Αν ο Υιός του Θεού δεν ήταν Θεός, ΔΕΝ ΘΑ ΔΙΕΤΑΞΕ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΟΥΝ. Διότι θα ερχόταν έτσι ο Θεός σε αντίθεση με τον εαυτόν Του, αφού ο ίδιος πάλι ορίζει: "Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτώ μόνω λατρεύσεις" (Ματθ. 4,10/ Δευτ.

6,13) –βλ. και Φιλ. 2,10-11-Ματθ. 14,33. Πλήρης διαχωρισμός, δηλαδή, μεταξύ αγγέλων και Υιού του Θεού, πράγμα που δεν παραδέχονται οι Χιλιαστές και συγχέουν τον Υιόν του Θεού με τους αγγέλους του ουρανού. Και πάλι όμως ο θείος Παύλος λέγει: «ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ απ' τους αγγέλους δεν είπε ποτέ ο Θεός: Κάθισε στα δεξιά μου ωσότου υποτάξω τους εχθρούς σου κάτω από τα πόδια σου» (Εβρ. 1,13). Φυσικά και δεν πρόκειται λοιπόν για κάποιον άγγελο, μα για τον μονογενή Υιό του Θεού.

Και πώς ζητάει ο Χριστός να τον τιμούν «ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΡΟΠΟ», ίσης αξίας, «όπως τιμούν τον Πατέρα»; (Ιω. 5,23), δηλαδή ως Θεό, αν δεν είναι Θεός;

Τι σημαίνει ότι είναι Ο ΜΟΝΟΣ που έχει αθανασία; (Α΄ Τιμ. 6,16), αν δεν είναι Θεός;

Ενώ παραγγέλλει ο Χριστός να βαπτίζουν οι απόστολοι στο όνομα της Αγίας Τριάδος (Ματθ. 28,19), εν τούτοις ΒΑΠΤΙΖΑΝ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Πρ. 2,38 & 10,48). Αυτό συνέβαινε γιατί στον Ιησού συμπεριλαμβάνονται και τα δύο άλλα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος ως Θεός που είναι.

Αν ήθελε ο Παύλος να πει ότι ο Χριστός είναι δημιούργημα θα έλεγε ότι είναι 'εικών του Θεού του αοράτου'; ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΞΟΜΟΙΩΝΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΕ ΤΑ ΚΤΙΣΜΑΤΑ; Διότι ο Ησαΐας λέγει: «με τίνα λοιπόν θέλετε εξομοιώσει τον Θεόν; Ή τι ομοίωμα θέλετε προσαρμόσει εις αυτόν; (Ησ. 40,18,25).

Ο Ιωάννης ΔΕΝ μας λέγει ότι 'εν αρχή ΕΓΙΝΕ ο Λόγος', αλλά ότι 'εν αρχή ΗΤΑΝ (ην) ο Λόγος'. Άλλωστε 'ΕΝ ΑΡΧΗ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον ουρανό και την γην' (Γεν. 1,1). Επομένως ΔΕΝ ΕΠΟΙΗΣΕ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΝ ΛΟΓΟ, αλλά τον ουρανό και τη γη, γιατί ο Λόγος υπήρχε πάντα ως Θεός, ήταν από πάντα, δεν έγινε. Ακόμη, ενώ λέει «εν αρχή ΗΝ ο Λόγος», στη συνέχεια αναφέρει ότι 'ΕΓΕΝΕΤΟ άνθρωπος απεσταλμένος παρά Θεού, όνομα αυτό Ιωάννης' (Ιω. 1,6). Ο Υιός δηλαδή υπήρχε πάντοτε, ενώ οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν.

Ολοκάθαρα επισημαίνει ο θείος Παύλος: «Διότι αυτό είναι το μυστήριο της ευσεβείας: Ο ΘΕΟΣ ΦΑΝΕΡΩΘΗΚΕ ως άνθρωπος, το Πνεύμα απέδειξε ποιος ήταν, φανερώθηκε στους αγγέλους, κηρύχθηκε στα έθνη, τον πίστεψε ο κόσμος, ΑΝΑΛΗΦΘΗΚΕ με δόξα» (Α' Τιμ. 3,16).

Οι Ιουδαίοι προσπαθούσαν να βρουν αφορμή για να σκοτώσουν το Χριστό, γιατί όχι μόνο καταργούσε την αργία του Σαββάτου, αλλά και «τον Θεό τον ονόμαζε πατέρα του, ΕΞΙΣΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ» (Ιω. 5,18).

Πράγματι, στο Ιω. 8,58 λ.χ. ο Ιησούς αναφέρει για τον εαυτό Του: «Πριν υπάρξει ο Αβραάμ, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ», δηλαδή εγώ είμαι πάντα ο ίδιος και στους αιώνες, "Εγώ ειμί ο ων" της Παλαιάς Διαθήκης (Εξ. 3,15-16). Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν κατανοούν την πραγματική σημασία των λόγων αυτών του Κυρίου, που δείχνουν την αιωνιότητά Του, την χωρίς αρχή και τέλος ύπαρξή Του. Αντίθετα, οι Ιουδαίοι ακροατές των λόγων Του πήραν πέτρες και προσπάθησαν μάταια να τον λιθοβολήσουν, ακριβώς γιατί διέγνωσαν το βαθύτερο περιεχόμενο των λόγων του

Ιησού Χριστού: Την αποκάλυψη της ταύτισής Του με τον Θεό Πατέρα της Παλαιάς Διαθήκης, τον Θεό Γιαχβέ (Ιω. 8,59-10,33).

Σε μια κατ' ιδίαν συζήτηση με τους μαθητές Του, ο Χριστός αποκαλύπτει ότι σε λίγο χρονικό διάστημα θα αναληφθεί προς τον Πατέρα Του, μετά φυσικά το πάθος, το σταυρικό Του θάνατο και την Ανάστασή Του. Ο Φίλιππος τότε του ζητά να τους δείξει τον Πατέρα Του. Ο Κύριος απαντά «εάν με γνωρίζατε, θα γνωρίζατε και τον Πατέρα μου. Από τώρα τον ξέρετε ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΧΕΤΕ ΔΕΙ», εννοώντας την ταυτότητα της ουσίας Πατρός και Υιού. Και συνεχίζει ο Ιησούς: «ΤΟΣΟ ΚΑΙΡΟ ΕΙΜΑΙ ΜΑΖΙ ΣΑΣ, ΦΙΛΙΠΠΕ, ΚΑΙ ΔΕΝ Μ' ΕΧΕΙΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙ; Αυτός που έχει δει εμένα έχει δει τον Πατέρα. Πώς μπορείς εσύ να λες "δείξε μας τον Πατέρα;" Δεν πιστεύεις πως εγώ είμαι αχώριστος από τον Πατέρα, κι ο Πατέρας από μένα;» (Ιω. 14,7-10).

Άλλωστε, τον επίλογο της α' επιστολής του ο ευαγγελιστής Ιωάννης κλείνει με τη διαπίστωση ότι «είμαστε πραγματικά μέσα στην αλήθεια, στον Υιό του Θεού, τον Ιησού Χριστό. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ και η αιώνιος ζωή» (Α' Ιω. 5,20).

Ο απ. Παύλος, στην προς Ρωμαίους επιστολή του, με πόνο ψυχής, εύχεται να ήταν αυτός ανάθεμα, μακριά από το Θεό και όχι τα φυσικά του αδέρφια, οι Ισραηλίτες, στους οποίους κληρονομικά ανήκει η υιοθεσία και οι επαγγελίες του Θεού, καθώς και οι πατέρες από τους οποίους ως άνθρωπος κατάγεται ο Χριστός, που είναι «Ο ΘΕΟΣ ΠΟΥ ΕΞΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Ας είναι, λέει, ευλογημένος στους αιώνες» (Ρωμ. 9, 1-5). Και πάλι ο Παύλος δηλώνει ότι αναμένει μαζί με όλη την Εκκλησία «την μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΕΟΥ και σωτήρα μας, ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» (Τίτου 2,13).

Ο απ. Παύλος παρακαλεί τους χριστιανούς να έχουν το ίδιο φρόνημα με τον Χριστό Ιησού, ο οποίος «αν και ήταν Θεός, δεν θεώρησε ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ αποτέλεσμα αρπαγής, αλλά τα απαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος» (Φιλιπ. 2,5-7) και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού.

Ο Χριστός βεβαιώνει περί εαυτού ότι είναι "Η ΑΛΗΘΕΙΑ" (Ιω. 14,6), "ΤΟ ΦΩΣ" (Ιω. 8,12) και "Ο ΚΥΡΙΟΣ" (Ιω. 13,13). Οι ιδιότητες αυτές ανήκουν μόνο στο Θεό και ο Χριστός είναι ουσιαστικά ο Θεός. Όταν δε ο απ. Θωμάς, αν και ήταν αρχικά δύσπιστος, απεκάλεσε τον Θεάνθρωπο "Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ" εκφράζοντας φυσικά και την πίστη των υπολοίπων αποστόλων και της πρώτης Εκκλησίας, ο Ιησούς όχι μόνο δεν αρνήθηκε τον τίτλο αυτό αλλά τον επιβεβαίωσε, λέγοντας στον Θωμά: «επειδή με είδες αναστημένο πίστεψες (ότι είμαι Θεός); Ευτυχισμένοι όσοι, αν και δεν με είδαν, πίστεψαν στη θεότητά μου» (Ιω. 20,28-29).

Την ισοτιμία, συναϊδιότητα, συναιωνιότητα και το συνάναρχον στις σχέσεις Πατρός και Υιού, αποκαλύπτει ο ίδιος ο Χριστός και στην Αποκάλυψη του Ιωάννου, όταν λέγει: «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η αρχή και το τέλος, εκείνος που υπάρχει, υπήρχε και ο οποίος θα έλθει, ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ» (1,8 - 21,6). Λέγοντας ο Κύριος "Εγώ ειμί ο ων" ταυτίζει εαυτόν με το Θεό Γιαχβέ, τον παντοδύναμο Θεό, εφόσον μόνο ο Θεός υπάρχει, υπήρχε πάντοτε χωρίς αρχή και θα υπάρχει αιωνίως. Την ίδια έννοια έχει

και το χωρίο, όπου ο Υιός του Θεού λέγει για τον εαυτόν Του: "ΕΓΩ ΕΙΜΙ ο πρώτος και ο έσχατος και ο ζων" (Αποκ. 1,18). Αυτές είναι ιδιότητες μόνο του Θεού, αφού και ο Θεός Πατέρας δια του Ησαΐα αποκαλύπτει: "Εγώ είμαι ο πρώτος και εγώ ο έσχατος και εκτός εμού δεν υπάρχει Θεός" (44,6).

Τέλος, ο Χριστός λειτουργικά μάς προτρέπει: «Όπου είναι δύο ή τρεις (εννοείται και περισσότεροι) συγκεντρωμένοι στο όνομά μου, ΕΚΕΙ ΕΙΜΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ» (Ματθ. 18,20). Αυτό δείχνει επιπλέον την θεότητά Του, ότι δηλαδή, σύμφωνα με την χριστιανική μας πίστη, είναι ο προαιώνιος και μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τέλειος Θεός, που "ενηθρώπησεν" άνευ αμαρτίας, έγινε άνθρωπος, έλαβε ψυχή και σώμα, "ίνα ημείς θεοποιηθώμεν", για να θεοποιηθούμε εμείς και ενωθούμε μαζί Του κατά χάριν, κατά το Μέγα Αθανάσιο και τη συνείδηση της Εκκλησίας.

Ο προφήτης Μιχαΐας προσδιορίζει τη φύση του γεννημένου στη Βηθλεέμ ηγουμένου και άρχοντα των Εθνών, όταν λέγει: "και οι έξοδοί του ΑΠ' ΑΡΧΗΣ, εξ ημερών αιώνος" (Μιχ. 5,1). Η έξοδος του παιδιού της Βηθλεέμ, δηλ. του Ιησού Χριστού, η ανατολή Του, η εμφάνισή Του, χάνεται στην αιωνιότητα και το χωρίο αυτό αναφέρεται στην προαιώνια ύπαρξη του Μεσσία ως Θεού.